

емника му Александра. Въ първа та война (888—893), Симеонъ былъ принудянь да са бии не само съ Византійцы те, но и сасъ Мадъяри те, кои то беши наелъ Императоръ Левъ, а послъ заминали и по на такъ на западъ, каде то те развалили Велико Моравско то царство, и на негови те развалины направили свое то. Во времи то на втора та война, сасъ Императора Александра (911—923), Симеонъ нъколко пята подъ стъпувалъ при цариградъ и два пята завладявалъ Едерня. Така счастлива была и война та му сасъ Серби те, обаче въ война та съ хорвати те войска та му была сильно разбита. Не можимъ да не забележимъ, защо во времи то на война та сасъ Императора Византійски, Папа та Римски, ни единъ пята са е старалъ да приклоны Симеона на своя страна; обаче тия старания немали заради Папа та никаковъ кяръ: повече са воспользува самси Симеонъ, кой то получи отъ него корона, що можн да бяди дамо му право, на имя царя, или Императора. Съ смерта на Симеона свършило са счастливо то времи на старо то Българско царство. Синъ и наследника му былъ *Петаръ*, кой то ниможнши да поддржи еъ польза борба та сасъ Императора, тод-